

Mål C-637/23 [Boghni]ⁱ**Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler****Datum för ingivande:**

24 oktober 2023

Domstol som begär förhandsavgörande:

Conseil du Contentieux des Étrangers (Belgien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

16 oktober 2023

Klagande:

X

Motpart:

État belge, företräd av Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration

1. Saken och uppgifter i målet

- 1 Klaganden kom enligt egen utsago till Belgien för två år sedan, och uppger att han där bor hos sin bror. Han uppger att han är algerisk medborgare.
- 2 Den 27 januari 2023 frihetsberövades han till följd av en administrativ rapport om utlänningskontroll.
- 3 Den 28 januari 2023 delgavs han ett beslut om utvisning med tvångsvis verkställighet och förvar inför avlägsnande, samt ett inreseförbud i två år.
- 4 Avsaknaden av en tidsfrist för frivillig avresa har i huvudsak motiverats på följande sätt:

”1. Den berörda personen har inte ingett någon ansökan om uppehållstillstånd eller om internationellt skydd efter sin olagliga inresa eller under sin olagliga vistelse eller inom den tidsfrist som föreskrivs i denna lag.

ⁱ Förevarande mål har getts ett fiktivt namn. Detta namn är inte någon av rättegångsdeltagarnas verkliga namn.

2. Den berörda personen hävdar att han vistas i Belgien sedan 2 år tillbaka. Den administrativa akten visar inte att han har försökt att göra sin vistelse laglig på det sätt som föreskrivs i lag.
3. Den berörda personen samarbetar inte eller har inte samarbetat vid sina kontakter med myndigheterna.
4. Den berörda personen har inte anmält sig hos kommunen inom den [lagstadgade] fristen och har inte lagt fram några bevis för att han bor på hotell.”
- 5 Det beslutades att klaganden skulle frigges genom dom av den 6 februari 2023, vilken fastställdes efter överklagande genom dom av den 21 februari 2023.
- 6 Genom ett överklagande som inkom den 6 februari 2023 har klaganden överklagat beslutet om utvisning med tvångsvis verkställighet (den första och den andra angripna rättsakten) och inreseförbudet (den tredje angripna rättsakten), vilka antogs den 28 januari 2023, till Conseil du contentieux des étrangers (Migrationsdomstolen).

2. Aktuella unionsbestämmelser

Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna

- 7 I artikel 47 föreskrivs följande:

”Rätt till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol

Var och en vars unionsrättsligt garanterade fri- och rättigheter har kränkts har rätt till ett effektivt rättsmedel inför en domstol, med beaktande av de villkor som föreskrivs i denna artikel.

Var och en har rätt att inom skälig tid få sin sak prövad i en rättvis och offentlig rättegång och inför en oavhängig och opartisk domstol som har inrättats enligt lag. Var och en ska ha möjlighet att erhålla rådgivning, låta sig försvaras och företrädas.

...”

Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna

- 8 I artikel 3 föreskrivs följande:

”Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

...

4) *beslut om återvändande*: ett administrativt eller rättsligt beslut enligt vilket en tredjelandsmedborgares vistelse är olaglig och som ålägger eller fastställer en skyldighet att återvända.

...”

9 I artikel 7 föreskrivs följande:

”Frivillig avresa

1. Utan att det påverkar tillämpningen av de undantag som avses i punkterna 2 och 4 ska det i återvändandebeslutet fastställas en lämplig tidsfrist på mellan sju och trettio dagar för frivillig avresa. Medlemsstaterna får i sin nationella lagstiftning föreskriva att en sådan tidsfrist får beviljas först efter ansökan från den berörda tredjelandsmedborgaren. Medlemsstaterna ska i så fall informera de berörda tredjelandsmedborgarna om möjligheten att ge in en sådan ansökan.

Den tidsfrist som föreskrivs i första stycket innebär inte att den berörda tredjelandsmedborgaren inte kan avresa tidigare.

...

4. Om det finns risk för avvikande eller om en ansökan om laglig vistelse avvisats såsom uppenbart ogrundad eller bedräglig eller om den berörda personen utgör en risk för allmän ordning, allmän säkerhet eller nationell säkerhet, får medlemsstaterna avstå från att bevilja någon tidsfrist för frivillig avresa eller bevilja en kortare tidsfrist än sju dagar.”

10 I artikel 8 föreskrivs följande:

”Avlägsnande

1. Medlemsstaterna ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att verkställa beslutet om återvändande om inte någon tidsfrist för frivillig avresa har beviljats i enlighet med artikel 7.4, eller om åläggandet att återvända inte har hörtsammats inom den tid för frivilligt återvändande som beviljats i enlighet med artikel 7.

2. Om medlemsstaten har beviljat en tidsfrist för frivillig avresa i enlighet med artikel 7, får beslutet om återvändande verkställas först när tiden löpt ut, såvida inte en risk som avses i artikel 7.4 uppstår under denna tid.”

11 I artikel 11 föreskrivs följande:

”Inreseförbud

1. Beslut om återvändande ska åtföljas av ett inreseförbud

- a) om inte någon tidsfrist för frivillig avresa har beviljats, eller
- b) om åläggandet att återvända inte har hörtsammats.

I andra fall får beslut om återvändande åtföljas av ett inreseförbud.

...”

- 12 Artiklarna 12 och 13 har följande lydelse:

”Artikel 12

Utformning

1. Beslut om återvändande och eventuella beslut om inreseförbud och beslut om avlägsnande, ska utfärdas skriftligt och innehålla en redovisning av de faktiska och de rättsliga omständigheterna, liksom uppgift om tillgängliga rättsmedel.

...

Artikel 13

Rättsmedel

1. Den berörda tredjelandsmedborgaren ska ha tillgång till ett effektivt rättsmedel för att kunna överklaga eller begära omprövning av sådana beslut om återvändande som avses i artikel 12.1, inför en behörig rättslig myndighet eller förvaltningsmyndighet eller ett behörigt organ som består av opartiska ledamöter som åtnjuter garantier för sin oberoende ställning.

2. Den myndighet eller det organ som nämns i punkt 1 ska ha befogenhet att pröva sådana beslut om återvändande som avses i artikel 12.1, inbegripet möjligheten att tillfälligt skjuta upp verkställigheten, om inte verkställigheten redan är tillfälligt uppskjuten enligt den nationella lagstiftningen.

...”

3. Parternas ståndpunkter

- 13 I detta skede av förfarandet har diskussionen inriktats på beskaffenheten hos beslutet att inte bevilja någon tidsfrist för att frivilligt lämna landet. Rör det sig om en ensidig rättshandling med individuell räckvidd, som härrör från ett förvaltningsorgan och som har rättsverkningar för medborgaren eller som hindrar att sådana rättsverkningar uppstår, vilken kan bli föremål för överklagande eller omprövning på administrativ väg, eller rör det sig tvärtom om enbart en verkställighetsåtgärd för utvisningsbeslutet, som inte har några rättsverkningar i sig, så att den inte utgör en rättshandling som kan bli föremål för överklagande eller omprövning på administrativ väg?

A. *Klaganden*

- 14 Klaganden hävdar i huvudsak att eftersom beslutet att inte bevilja någon tidsfrist för att lämna landet medför rättsverkningar, särskilt vad beträffar förvaret och inreseförbudet, vilket i förevarande fall grundar sig enbart på en tidsfrist på 0 (noll) dagar, utgör beslutet inte enbart en verkställighetsåtgärd och ska därför kunna angripas.

B. *État belge (belgiska staten)*

- 15 Belgiska staten anser att beslutet att inte bevilja någon tidsfrist för att lämna landet inte kan överklagas. Den har hänvisat till Conseil d'État's dom nr 254.377 av den 1 september 2022, vari denna tidsfrist har betecknats som ett verkställighetsvillkor för ett beslut om utvisning, och den ställer sig frågan vilken betydelse som artikel 7.1 i direktiv 2008/115 har haft för Conseil d'État's bedömning, då denna artikel tillåter att medlemsstaterna föreskriver att det inte finns någon tidsfrist för ett frivilligt återvändande. Den belgiska staten anser att ordalydelsen i artikel 7.1 i direktiv 2008/115, och särskilt den möjlighet som medlemsstaterna har getts att bevilja en tidsfrist först efter ansökan från den berörda medborgaren, tyder på att en uppgift om tidsfristen för att verkställa beslutet om återvändande inte utgör en väsentlig del av eller ett rekvisit för ett beslut om återvändande.

4. Conseil du contentieux des étrangers bedömning

- 16 Conseil du contentieux des étrangers begränsar sin prövning till att avse följande två frågor: Utgör beslutet att inte bevilja någon tidsfrist för frivillig avresa enbart en verkställighetsåtgärd som inte kan överklagas, genom att det inte ändrar den rättsliga ställningen för den tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i landet? Utgör det eventuella beviljandet av en tidsfrist för frivillig avresa ett rekvisit för ett beslut om återvändande?

Verkställighetsåtgärd som inte kan angripas eller rättsakt som kan överklagas

- 17 Conseil du contentieux des étrangers erinrar först om att EU-domstolen angav följande i sin dom av den 28 april 2011, El Dridi (C-61/11 PPU, EU:C:2011:268):

”35 I artikel 6.1 i detta direktiv stadgas som huvudregel att medlemsstaterna ska utfärda beslut om att tredjelandsmedborgare som vistas olagligt på deras territorium ska återvända.

36 Inom ramen för detta inledande steg i förfarandet för återvändande ska, utom i undantagsfall, berörda i första hand ges tillfälle att frivilligt följa återvändandebeslutet. I artikel 7.1 i direktiv 2008/115 anges att det i detta beslut ska fastställas en lämplig tidsfrist på mellan sju och trettio dagar för frivillig avresa.

37 Det följer av artikel 7.3 och 7.4 i direktivet att det endast är under särskilda omständigheter – såsom vid risk för avvikande – som medlemsstaterna dels kan ålägga den som ett återvändandebeslut riktar sig till en skyldighet att regelbundet anmäla sig hos myndigheterna, deponera en tillräcklig garantisumma, lämna in handlingar eller stanna på en viss plats, dels får bevilja en kortare tidsfrist än sju dagar för frivillig avresa eller helt avstå från att bevilja någon sådan tidsfrist.

...

41 Av vad som anförts följer att turordningen för de olika stegen i det förfarande för återvändande som införts genom direktiv 2008/115 motsvarar en gradvis upptrappning av de åtgärder som ska vidtas för att verkställa återvändandebeslutet, från den åtgärd som ger den berörda personen störst frihet, det vill säga att denne ges en tidsfrist för att frivilligt lämna landet, till de tvångsåtgärder som är mest ingripande för denne, det vill säga förvar i en särskild förvarsanläggning. Under alla dessa steg måste det säkerställas att proportionalitetsprincipen iakttas.”

- 18 I dom av den 5 juni 2014, Mahdi (C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punkt 40), gjorde EU-domstolen följande precisering: ”Enligt skäl 6 i direktivet bör medlemsstaterna se till att tredjelandsmedborgares olagliga vistelser bringas att upphöra genom ett rättvist och öppet förfarande. Enligt samma skäl och i enlighet med unionsrättens allmänna principer ska beslut som fattas enligt detta direktiv avse ett enskilt fall och grundas på objektiva kriterier, vilket innebär att även omständigheter utöver det faktum att personens vistelse är olaglig bör beaktas.”
- 19 I dom av den 11 december 2014, Boudjlida (C-249/13, EU:C:2014:2431, punkterna 51 och 59), slog EU-domstolen fast följande: ”Av rätten att bli hörd innan ett återvändandebeslut fattas följer slutligen en skyldighet för behöriga nationella myndigheter att bereda den berörda tredjelandsmedborgaren möjlighet att framföra sina synpunkter med avseende på betingelserna för hans eller hennes återvändande, det vill säga fristen för återvändande och huruvida det rör sig om ett frivilligt återvändande eller inte. ... Det framgår av det ovan anförda att rätten att bli hörd innan ett återvändandebeslut antas ska göra det möjligt för den nationella myndigheten att bereda ärendet så, att beslutet kan fattas med full kännedom om omständigheterna och motiveras så, att den berörda tredjelandsmedborgaren i förekommande fall kan tillvarata sin rätt att överklaga på ett giltigt sätt.”
- 20 Vad mer specifikt avser rättsverkningarna av att det inte beviljas någon tidsfrist för frivillig avresa, framgår det av artikel 8.1 i direktiv 2008/115 att om inte någon tidsfrist för frivillig avresa beviljas, ska medlemsstaten vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa beslutet om återvändande. Det framgår av artikel 8.2 i direktiv 2008/115 att om medlemsstaten beviljar en tidsfrist för frivillig avresa, får beslutet om återvändande verkställas först när tiden löpt ut. I artikel 11.1 a i nämnda direktiv föreskrivs dessutom att om inte någon tidsfrist för frivillig avresa har beviljats, ska beslutet om återvändande åtföljas av ett inreseförbud.

- 21 I dom av den 28 april 2011, El Dridi (C-61/11 PPU, EU:C:2011:268), angav EU-domstolen följande:

”37 Det följer av artikel 7.3 och 7.4 i direktivet att det endast är under särskilda omständigheter – såsom vid risk för avvikande – som medlemsstaterna dels kan ålägga den som ett återvändandebeslut riktar sig till en skyldighet att regelbundet anmäla sig hos myndigheterna, deponera en tillräcklig garantisumma, lämna in handlingar eller stanna på en viss plats, dels får bevilja en kortare tidsfrist än sju dagar för frivillig avresa eller helt avstå från att bevilja någon sådan tidsfrist.

38 I sistnämnda fall, men även i en situation där åläggandet att återvända inte har hörtsammats inom den tid för frivilligt återvändande som beviljats, framgår det av artikel 8.1 och 8.4 i direktiv 2008/115 att, för att säkerställa återvändandeförfarandenas effektivitet, en medlemsstat som fattat ett återvändandebeslut avseende en tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i landet är skyldig att vidta alla nödvändiga åtgärder för att verkställa avlägsnandet, inklusive tvångsmedel, och att dessa åtgärder ska vara proportionerliga och genomföras i överensstämmelse med bland annat grundläggande rättigheter.”

- 22 I dom av den 8 maj 2018, K.A. m.fl. (Familjeåterförening i Belgien) (C-82/16, EU:C:2018:308, punkt 86), har EU-domstolen framhållit att

”... medlemsstaterna enligt artikel 11.1 i direktiv 2008/115 är skyldiga att anta ett beslut om inreseförbud när en tredjelandsmedborgare som är föremål för ett beslut om återvändande inte har iakttagit sin skyldighet att återvända eller om någon tidsfrist för frivillig avresa inte har beviljats ...”.

- 23 I dom av den 16 januari 2018, E (C-240/17, EU:C:2018:8, punkt 48), har EU-domstolen angett att

” ... det av själva ordalydelsen i artikel 6.2 i direktiv 2008/115 framgår att dessa myndigheter var skyldiga att meddela ett sådant beslut om återvändande och att förena detta med ett inreseförbud enligt artikel 11 i direktivet, om det var nödvändigt med hänsyn till allmän ordning och säkerhet, vilket det emellertid ankommer på den nationella domstolen att kontrollera med beaktande av relevant praxis från EU-domstolen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 juni 2015, Zh. och O., C- 554/13, EU:C:2015:377, punkterna 50–52 och 54)”.

- 24 I dom av den 3 juni 2021, Westerkreis (C-546/19, EU:C:2021:432, punkt 51), har EU-domstolen bekräftat att ”[e]nligt artikel 11.1 i direktiv 2008/115 ska beslut om återvändande åtföljas av ett inreseförbud om inte någon tidsfrist för frivillig avresa har beviljats eller om åläggandet att återvända inte har hörtsammats. I andra fall får beslut om återvändande åtföljas av ett inreseförbud.”

- 25 Av detta skulle man kunna sluta sig till att beslutet att inte bevilja någon tidsfrist för frivillig avresa (0 dagar), såsom i förevarande fall, även om det inte alls påverkar konstaterandet att personens vistelse i landet är olaglig, medför inte bara en omedelbar tillämpning av den materiella tvångsverkställigheten (artikel 8.2 i

direktivet), utan även en skyldighet att låta beslutet om återvändande åtföljas av ett inreseförbud (artikel 11.1 a i direktivet). Eftersom beslutet att inte bevilja någon tidsfrist för frivillig avresa utgör en del av beslutet om återvändande och motiveras däri, framstår det som nödvändigt att tillhandahålla ett effektivt rättsmedel med avseende på denna aspekt av beslutet om återvändande. Conseil d'État godtar nämligen inte, å sin sida, att det inom ramen för ett överklagande som enbart avser inreseförbudet kan åberopas en grund som avser beslutet att inte bevilja någon tidsfrist för frivillig avresa, bland annat eftersom det rör sig om ett annat beslut. Det ovan anförda skulle kunna leda till situationer där själva den rättsliga grunden för utfärdandet av inreseförbudet (ingen tidsfrist för frivillig avresa har beviljats [noll dagar]) inte kan angripas och där endast inreseförbudets varaktighet fortfarande kan ifrågasättas inom ramen för ett överklagande av inreseförbudet.

- 26 Eftersom det är oklart hur unionsrätten ska tolkas, anser Conseil du contentieux des étrangers att det är nödvändigt att EU-domstolen tar ställning till den första frågan som anges nedan.

Huruvida tidsfristen för frivillig avresa utgör ett rekvisit för beslutet om återvändande

- 27 För att bedöma intresset av den grund som avser beslutet att inte bevilja någon tidsfrist för frivillig avresa anser Conseil att det även är nödvändigt att få klarhet i tolkningen av uttrycken ”ska det ... fastställas en lämplig tidsfrist” i artikel 7 i direktiv 2008/115 samt ”och ... en skyldighet att återvända” i artikel 3 led 4 i direktiv 2008/115. Det finns nämligen anledning att fråga sig om det eventuella beviljandet av en tidsfrist för frivillig avresa utgör en väsentlig del av eller ett rekvisit för ett beslut om återvändande. I synnerhet om EU-domstolen skulle besvara den första frågan genom att slå fast att en uppgift om tidsfristen i ett beslut om återvändande utgör en rättshandling som kan angripas, och om en rättsstridighet konstateras föreligga vad beträffar denna tidsfrist på grund av ett åsidosättande av den bestämmelse i belgisk rätt varigenom artikel 7.4 i återvändandedirektivet har införlivats, blir då beslutet om återvändande ogiltigt i sin helhet och behöver den utländska medborgaren då inte längre följa beslutet? Med andra ord, omfattar ett beslut om återvändande med nödvändighet, förutom konstaterandet att tredjelandsmedborgaren olagligt befinner sig i landet, ett beslut som består i att eventuellt bevilja en tidsfrist för frivillig avresa, och är dessa två delar av beslutet om återvändande odelbara?
- 28 I artikel 3 led 4 i direktiv 2008/115 definieras beslutet om återvändande på följande sätt: ”ett administrativt eller rättsligt beslut enligt vilket en tredjelandsmedborgares vistelse är olaglig och som ålägger eller fastställer en skyldighet att återvända”. Av ordet ”och” skulle det kunna utläsas att skyldigheten att återvända, vilken ger en uppgift om den tidsfrist inom vilken detta ska ske, utgör en väsentlig del av eller ett rekvisit för ett beslut om återvändande.

- 29 I dom av den 14 maj 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság (C-924/19 PPU och C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punkt 115), har EU-domstolen angett att "[d]et framgår således av själva ordalydelsen i led 4 i artikel 3 i direktiv 2008/115 att ett åläggande eller fastställande av en skyldighet att återvända utgör ett av de två rekvisiten för ett beslut om återvändande". Frågan uppkommer därför huruvida det, i analogi med det nu aktuella fallet, efter att den nationella domstolen har slagit fast att bestämmelsen om tidsfristen är rättsstridig och den behöriga myndigheten är tvungen att införa en ny sådan bestämmelse i beslutet, ska anses att detta utgör en ändring av en väsentlig del av beslutet om återvändande, så att myndigheten ska fatta ett helt nytt beslut om återvändande i den mening som avses i artikel 3 led 4 i direktivet.
- 30 Vidare tycks det kunna utläsas av uttrycket "ska det ... fastställas en lämplig tidsfrist" i artikel 7.1 i direktiv 2008/115 att ett beslut om återvändande systematiskt innehåller en uppgift om tidsfristen, så att det inte går att göra undantag från beviljandet av en tidsfrist och att en tidsfrist på noll dagar endast får föreskrivas i de situationer som uttömmande räknas upp i artikel 7.4 i direktivet. Conseil tycks hitta stöd för detta i dom av den 28 april 2011, El Dridi (C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punkterna 36, 37 och 51), och dom av den 3 mars 2022, Subdelegación del Gobierno en Pontevedra (Böter vid olaglig vistelse) (C-409/20, EU:C:2022:148, punkt 57).
- 31 För att avgöra det aktuella målet anser följaktligen Conseil du contentieux des étrangers att det är nödvändigt att EU-domstolen tar ställning till den andra frågan som anges nedan.
- 32 Vidare vill Conseil du contentieux des étrangers påpeka att den belgiska lagstiftaren inte har använt sig av den möjlighet som medlemsstaterna har getts, genom artikel 7.1 i återvändandedirektivet, att fastställa en tidsfrist först efter ansökan från den berörda medborgaren, och att Conseil du contentieux des étrangers enligt belgisk rätt inte är behörig att själv fastställa en tidsfrist inom vilken tredjelandsmedborgaren måste lämna landet eller själv fatta ett nytt beslut om återvändande.
- 33 I andra hand, för det fall den andra frågan besvaras nekande, vill följaktligen Conseil du contentieux des étrangers få klarhet i den praktiska betydelsen och verkställbarheten av ett beslut om återvändande, i den mening som avses i artikel 3 led 4 i direktiv 2008/115, när beslutet saknar den beståndsdel som avser tidsfristen.

5. Tolkningsfrågorna

- 34 Conseil du contentieux ställer följande frågor:

1) Ska artiklarna 7.4, 8.1, 8.2 och 11.1 i direktiv 2008/115, jämförda – antingen tillsammans eller var och en för sig – med artikel 13 i direktiv 2008/115 och

artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, tolkas så, att de utgör hinder för att beslutet att inte bevilja någon tidsfrist för frivillig avresa anses utgöra enbart en verkställighetsåtgärd som inte ändrar den rättsliga ställningen för den berörda utländska medborgaren, eftersom det eventuella beviljandet av en tidsfrist för frivillig avresa inte alls påverkar det ursprungliga konstaterandet att vistelsen i landet är olaglig?

Innebär vidare rätten till ett effektivt rättsmedel, vilken garanteras i artikel 13 i direktiv 2008/115 och i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, att det är möjligt inom ramen för ett överklagande av beslutet om återvändande att ifrågasätta lagenligheten av ett beslut att inte bevilja någon tidsfrist för frivillig avresa, om lagenligheten av den rättsliga grunden för inreseförbudet i annat fall inte längre kan angripas med framgång?

2) Om den första frågan besvaras jakande, ska då uttrycken ”ska det ... fastställas en lämplig tidsfrist” i artikel 7.1 samt ”och ... en skyldighet att återvända” i artikel 3 led 4 i direktiv 2008/115 tolkas så, att en bestämmelse avseende tidsfristen[, eller i vart fall beslutet att inte bevilja någon tidsfrist,] inom ramen för skyldigheten att lämna landet utgör en väsentlig del av ett beslut om återvändande, så att beslutet om återvändande blir ogiltigt i sin helhet och ett nytt beslut om återvändande måste fattas om det konstateras föreligga en rättsstridighet avseende denna frist?

Om domstolen bedömer att vägran att bevilja en tidsfrist inte utgör en väsentlig del av beslutet om återvändande, och för det fall den berörda medlemsstaten, inom ramen för artikel 7.1 i direktiv 2008/115, inte har använt sig av möjligheten att fastställa en tidsfrist först efter ansökan från den berörda medborgaren, vilken praktisk betydelse och vilken verkställbarhet ska ett beslut om återvändande, i den mening som avses i artikel 3 led 4 i direktiv 2008/115, anses ha när beslutet saknar den beståndsdel som avser tidsfristen?

- 35 Conseil du contentieux des étrangers framhåller att den har ställt liknande tolkningsfrågor avseende tidsfristen för frivillig avresa för en tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i en medlemsstat genom beslut nr 295 507 av den 16 oktober 2023 (målet har registrerats vid EU-domstolen under målnummer C-636/23). Conseil begär att EU-domstolen ska handlägga de båda målen gemensamt.